

تجلی سبک زندگی در معماری اسلامی ایران

نسیم نجفقلی پور کلانتری^۱، قادر عیوض نژاد^{۲*}

۱- دانشجوی دکتری معماری، باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، ایران
(n.najafgholipour@yahoo.com)

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری، دانشگاه آزاد واحد جلفا
(ghader.eivaznezhad@gmail.com)

چکیده

آثار معماری به عنوان نمادهای فرهنگی، سیاسی و اجتماعی یک کشور شناخته می شوند. تمدن های تاریخی نخست از طریق همین آثار معماری شناخته می شوند. طراحی معماری نیز در اصل استفاده خلاقانه از توده، فضا، بافت، نور، سایه، مصالح، برنامه و عناصر برنامه ریزی مانند هزینه، ساخت و فناوری است به منظور دستیابی به اهداف زیباشناختی، عملکردی و اغلب هنری. این تعریف، معماری را از طراحی مهندسی که استفاده خلاقانه از مصالح و فرمها با بهره گیری از ریاضیات و قواعد علمی است، متمایز می کند. هنر اسلامی به چیزی مافوق عالم ماده توجه دارد و هدف آن بیان وحدت است. هنرمند مسلمان وحدت را در کمال صورت و شکل هنر دینی جستجو می کند. هنر اسلامی هنر غیر واقع گراست که توجهی به ظاهر عین طبیعت ندارد. هنرمند مسلمان می کوشد تا از سد طبیعت ظاهر گذر کند و جهانی فرا خاکی را به تصویر درآورد. اسلام این نکته را که حریم خصوصی افراد بایستی از تعدی و تجاوز مصون باشد، به رسمیت می شناسد و برای نیل به این مهم دستوراتی صادر کرده است. در این میان از جمله بهترین شیوه برای صیانت از حریم خصوصی، حفظ سلسله مراتب است که در آن خانه عنصری مرکزی محسوب می شود. در این پژوهش از روش تحقیقی توصیفی _ تحلیلی استفاده شده است. شیوه جمع آوری اطلاعات از طریق مرور منابع کتابخانه ای شامل متون، منابع و اسناد و آیات و روایات و مدارک مرتبط با موضوع، می باشد. در این پژوهش یافته های پژوهشگران حوزه هنر و معماری اسلامی با تاکید بر اصول و ارزشهای منبعث از قرآن کریم، مورد بررسی قرار گرفته است.

واژگان کلیدی: خانه، معماری اسلامی، اصول طراحی، سبک زندگی